

Sygnatura akt VIII C 871/18

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 12 marca 2019 roku

Sąd Rejonowy dla Łodzi - Widzewa w Łodzi VIII Wydział Cywilny w składzie:

Przewodniczący S.S.R. Tomasz Kalsztein

Protokolant Anita Zięba

po rozpoznaniu w dniu 26 lutego 2019 roku w Łodzi

na rozprawie

sprawy z powództwa Bank (...) Spółki Akcyjnej w W.

przeciwko A. P. (1)

z udziałem Prokuratora Prokuratury Rejonowej Ł. w Ł.

o zapłatę

1. zasądza od pozwanej A. P. (1) na rzecz powoda Bank (...) Spółki Akcyjnej w W. kwotę 18,588,24 zł (osiemnaście tysięcy pięćset osiemdziesiąt osiem złotych dwadzieścia cztery grosze) wraz z odsetkami umownymi w wysokości odsetek maksymalnych za opóźnienie od dnia 20 września 2017 roku do dnia zapłaty;
2. przyznaje i nakazuje wypłacić z funduszy Skarbu Państwa Sąd Rejonowy dla Łodzi-Widzewa w Łodzi na rzecz adwokata R. R. kwotę 2.952 zł (dwa tysiące dziewięćset pięćdziesiąt dwa złote) tytułem zwrotu wynagrodzenia za pomoc prawną udzieloną pozwanej z urzędu;
3. zasądza od pozwanej A. P. (1) na rzecz powoda Bank (...) Spółki Akcyjnej w W. kwotę 250 zł (dwieście pięćdziesiąt złotych) tytułem zwrotu kosztów procesu w całości.

Sygn. akt VIII C 871/18

UZASADNIENIE

W dniu 20 września 2017 roku powód Bank (...) Spółka Akcyjna z siedzibą w W. wytoczył przeciwko pozwanej A. P. (1) w elektronicznym postępowaniu upominawczym powództwo o zapłatę kwoty 18.588,24 zł wraz z odsetkami umownymi w wysokości odsetek maksymalnych za opóźnienie od dnia 20 września 2017 roku do dnia zapłaty, a także wniósł o zasądzenie zwrotu kosztów sądowych.

W uzasadnieniu powód podniósł, że dochodzona pozwem kwota wynika z zawartej z pozwaną umowy pożyczki z dnia 19 maja 2016 roku, na mocy której pozwana otrzymała kwotę 20.000 zł zobowiązując się do jej spłaty do dnia 30 maja 2023 roku. Pozwana rozpoczęła obsługę zgodnie z umową, następnie jednak zaprzestała spłat. Pismem z dnia 30 marca 2017 roku pozwana została bezskutecznie wezwana do spłaty zadłużenia przeterminowanego, w następstwie czego pismem z dnia 4 maja 2017 roku umowa została wypowiedziana, a w dniu 29 czerwca 2017 roku zadłużenie stało się w całości wymagalne. Na dochodzoną należność składają się: kapitał w kwocie 17.894,95 zł oraz odsetki w kwocie 693,29 zł.

(pozew w e.p.u. k. 3-5)

W dniu 14 listopada 2017 roku Sąd Rejonowy Lublin-Zachód w Lublinie wydał w przedmiotowej sprawie nakaz zapłaty w elektronicznym postępowaniu upominawczym, którym zasądził od pozwanej na rzecz powoda dochodzoną wierzytelność wraz z kosztami procesu.

Powyższy nakaz pozwana zaskarżyła sprzeciwem, wyrażając wolę zawarcia z powodem ugody.

Postanowieniem z dnia 9 marca 2018 roku Sąd Rejonowy Lublin-Zachód w Lublinie stwierdził skuteczne wniesienie sprzeciwu i utratę mocy nakazu zapłaty w całości oraz przekazał rozpoznanie sprawy do Sądu Rejonowego dla Łodzi-Widzewa w Łodzi.

(nakaz zapłaty k. 5v., sprzeciw k. 6, postanowienie k. 12v.)

Po przekazaniu sprawy z e.p.u., powód uzupełnił braki pozwu i podtrzymał powództwo w całości.

(pismo procesowe k. 15, pozew k. 16-17v.)

W odpowiedzi na sprzeciw powód podtrzymał pozew w całości. Wskazał, że po wytoczeniu powództwa pozwana zwróciła się do niego z prośbą o rozłożenie spłaty zadłużenia na raty, który to wniosek z uwagi na proponowaną przez dłużniczkę wysokość rat został odrzucony.

(odpowiedź na sprzeciw k. 49-49v.)

W piśmie procesowym z dnia 18 grudnia 2018 roku udział w sprawie zgłosił prokurator Prokuratury Rejonowej Ł. w Ł..

(pismo procesowe k. 82)

Postanowieniem z dnia 21 grudnia 2018 roku, uwzględniając wniosek prokuratora złożony na rozprawie w dniu 20 grudnia 2018 roku, Sąd ustanowił dla pozwanej pełnomocnika z urzędu.

(protokół rozprawy k. 85, postanowienie k. 92)

Na rozprawie w dniu 26 lutego 2019 roku pełnomocnik powoda oraz prokurator nie stawili się. Pełnomocnik pozwanej z urzędu wniósł o oddalenie powództwa oraz zasądzenie zwrotu kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa adwokackiego według norm przepisanych, które nie zostały opłacone w żadnej części.

(protokół rozprawy k. 135-136)

Sąd Rejonowy ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 19 maja 2016 roku pozwana A. P. (1) zawarła z powodem umowę pożyczki ekspresowej nr P./ (...), na mocy której bank udzielił pozwanej pożyczki w kwocie 20.000 zł, na którą składały się kapitał pożyczki – 18.800 zł oraz prowizja – 1.200 zł, na okres od dnia 19 maja 2016 roku do dnia 30 maja 2023 roku. Przyznaną kwotę pozwana zobowiązała się spłacić wraz z odsetkami w kwocie 7.093,26 zł (8,99% w stosunku rocznym na dzień zawarcia umowy) oraz opłatą za prowadzenie rachunku w wysokości 335,16 zł, w równych ratach kapitałowo-odsetkowych, przy czym wysokość raty została ustalona na kwotę 322,56 zł. Brak terminowej spłaty raty skutkowało powstaniem zadłużenia przeterminowanego, od którego powód był uprawniony naliczać odsetki w wysokości odsetek maksymalnych za opóźnienie w stosunku rocznym. Bank miał prawo wypowiedzieć umowę w całości lub w części m.in. gdy pożyczkobiorca nie zapłacił w terminie określonym w umowie pełnych rat pożyczki za co najmniej dwa okresy płatności, po uprzednim poinformowaniu pożyczkobiorcy o konieczności spłaty zaległych rat w terminie 7 dni od otrzymania informacji o braku spłaty wymaganej części zadłużenia. Okres wypowiedzenia wynosił 30 dni.

(umowa k. 52-55v., okoliczności bezsporne)

Pozwana nie wywiązywała się z przyjętego na siebie zobowiązania i nie spłacała rat w wyznaczonym terminie. Pismem z dnia 30 marca 2017 roku, doręczonym w trybie awizo, powód wezwał pozwaną do spłaty zadłużenia w kwocie 974,31 zł, przewyższającej wartość dwóch rat kapitałowo-odsetkowych. A. P. (2) nie spłaciła zadłużenia, w następstwie czego powód pismem z dnia 4 maja 2017 roku, doręczonym w dniu 18 maja 2017 roku, wypowiedział umowę pożyczki wskazując, że zadłużenie przeterminowane wynosi 734,46 zł kapitału i 569,88 zł odsetek. Saldo zadłużenia całkowitego zostało oznaczone na kwotę 19.408,89 zł. W wezwaniu do zapłaty doręczonym pozwanej w dniu 11 września 2017 roku, powód wezwał dłużniczkę do spłaty zadłużenia w kwocie 18.435,14 zł w terminie 7 dni, pod rygorem wystąpienia na drogę sądową.

(wypowiedzenie k. 56, potwierdzenie odbioru k. 57, k. 59v., k. 61, wezwanie k. 58, k. 60, okoliczności bezsporne)

W wyciągu z ksiąg banku z dnia 8 maja 2018 roku powód określił wysokość zobowiązania dłużnika na łączną kwotę 20.469,39 zł, w tym 17.894,95 zł z tytułu kapitału, 2.341,44 zł z tytułu odsetek i 233 zł z tytułu kosztów sądowych poniesionych w e.p.u.

(wyciąg z ksiąg bankowych k. 18)

Do dnia wyrokowania pozwana nie spłaciła zadłużenia dochodzonego przedmiotowym powództwem.

(okoliczność bezsporna)

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie dowodów z dokumentów znajdujących się w aktach sprawy, których prawidłowość i rzetelność sporządzenia nie budziła wątpliwości Sądu.

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo jest zasadne w całości.

Powód oparł swoje żądanie na przepisie art. 720 k.c., w myśl którego, przez umowę pożyczki dający pożyczkę zobowiązuje się przenieść na własność biorącego określoną ilość pieniędzy albo rzeczy oznaczonych tylko co do gatunku, a biorący zobowiązuje się zwrócić tę samą ilość pieniędzy albo tę samą ilość rzeczy tego samego gatunku i tej samej jakości. Zgodnie ze stanowiskiem judykatury kodeksowa definicja pożyczki wskazuje, że świadczeniem dającego pożyczkę jest przeniesienie na własność biorącego pożyczkę określonej ilości pieniędzy albo rzeczy oznaczonych co do gatunku i wykonanie tego świadczenia dający pożyczkę powinien udowodnić w procesie cywilnym. Dopiero wówczas zasadne staje się oczekiwanie od biorącego pożyczkę, że udowodni on spełnienie swego świadczenia umownego tj. zwrot pożyczki (por. wyrok SA we Wrocławiu z dnia 17 kwietnia 2012 roku, I ACa 285/12, LEX nr 1162845). Innymi słowy pozwany, od którego powód domaga się zwrotu pożyczki nie musi wykazywać zwrotu pożyczki, dopóty powód nie wykaże, że pożyczki udzielił. W niniejszej sprawie powód wykazał, że udzielił pozwanej pożyczki w kwocie 20.000 zł, którą pozwana zobowiązała się zwrócić wraz z odsetkami i opłatą za prowadzenie rachunku w równych ratach kapitałowo-odsetkowych w wysokości po 322,56 zł każda, w terminie do dnia 30 maja 2023 roku. Na potwierdzenie swoich twierdzeń powód złożył egzemplarz umowy pożyczki sygnowany podpisem pozwanej, którego autentyczność nie była w sprawie podważana. W konsekwencji Sąd, wobec ustalenia, iż pozwana zaciągnęła pożyczkę u powoda i twierdzeń powoda, że zobowiązanie to nie zostało spłacone, które w żaden sposób nie zostały podważone przez pozwaną (pozwana w sprzeciwie, jak również w toku procesu, nie kwestionowała dochodzonego w sprawie roszczenia i wносиła wyłącznie o umożliwienie jej podjęcia z powodem pertraktacji ugodowych), przyjął, że powód wykazał swoje roszczenie tak co do zasady, jak i wysokości. Nie budzi bowiem wątpliwości, iż to pozwaną obciążała powinność udowodnienia, że spłaciła swoje zobowiązanie w całości albo przynajmniej w większej części, aniżeli wskazywanej przez powoda, jeśli z faktu tego chciała wywodzić korzystne dla siebie skutki prawne (art. 6 k.c., art. 232 k.p.c.). Brak spłaty pożyczki przez pozwaną dodatkowo potwierdza wyciąg z ksiąg banku z dnia 8 maja 2018 roku. Wprawdzie tego rodzaju wyciągi zostały pozbawione mocy prawnej dokumentu urzędowego, to jednocześnie nie budzi wątpliwości, iż jako dokument prywatny, podlegają one ocenie przez Sąd.

W ocenie Sądu wątpliwości nie budziła również wymagalność roszczenia powoda. Pozwana nie spłacała pożyczki w terminie, w następstwie czego powód wpierw wezwał ją do spłaty powstałego zadłużenia, a następnie, wobec inercji pożyczkobiorcy, pismem z dnia 4 maja 2017 roku, doręczonym w dniu 18 maja 2017 roku, wypowiedział przedmiotową umowę stawiając całość zadłużenia w stan natychmiastowej wymagalności. Oświadczenie o wypowiedzeniu umowy zostało przy tym sporządzone w zgodzie z § 23 umowy.

Mając powyższe na uwadze Sąd zasądził od pozwanej na rzecz powoda kwotę 18.588,24 zł z odsetkami umownymi w wysokości odsetek maksymalnych za opóźnienie od dnia 20 września 2017 roku do dnia zapłaty.

M.-prawną podstawę roszczenia powoda stanowi przepis art. 481 § 1 k.c., zgodnie z treścią którego jeżeli dłużnik opóźnia się ze spełnieniem świadczenia pieniężnego, wierzyciel może żądać odsetek za czas opóźnienia, chociażby nie poniósł żadnej szkody i chociażby opóźnienie było następstwem okoliczności, za które dłużnik odpowiedzialności nie ponosi. Wskazany przepis obciąża dłużnika obowiązkiem zapłaty odsetek bez względu na przyczyny uchybienia terminu płatności sumy głównej. Sam fakt opóźnienia przesądza, że wierzycielowi należą się odsetki. Dłużnik jest zobowiązany uiścić je, choćby nie dopuścił się zwłoki w rozumieniu art. 476 k.c., a zatem nawet w przypadku, gdy opóźnienie jest następstwem okoliczności, za które nie ponosi odpowiedzialności i choćby wierzyciel nie doznał szkody. Zgodnie z treścią § 2 art. 481 k.c. jeżeli strony nie umówiły się co do wysokości odsetek z tytułu opóźnienia lub też wysokość ta nie wynika ze szczególnego przepisu, to wówczas wierzycielowi należą się odsetki ustawowe za opóźnienie. Na gruncie przedmiotowej umowy strony oznaczyły wysokość odsetek od zadłużenia przeterminowanego na poziomie odsetek maksymalnych za opóźnienie, dlatego też Sąd zasądził odsetki w tej właśnie wysokości.

O kosztach procesu Sąd orzekł na podstawie art. 98 k.p.c. regulującego zasadę odpowiedzialności stron za wynik procesu. Powód wygrał proces w całości, a zatem należy mu się od strony pozwanej zwrot kosztów procesu w pełnej wysokości. Koszty procesu w przedmiotowej sprawie to: opłata od pozwu w wysokości 233 zł oraz 17 zł z tytułu opłaty skarbowej od pełnomocnictwa. W związku z powyższym Sąd zasądził od pozwanej na rzecz powoda kwotę 250 zł tytułem zwrotu kosztów procesu.

Z uwagi na fakt, iż pozwana była reprezentowana przez pełnomocnika ustanowionego z urzędu, Sąd przyznał i nakazał wypłacić z funduszy Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego dla Łodzi-Widzewa w Łodzi na rzecz adw. R. R. kwotę 2.952 zł tytułem wynagrodzenia za udzieloną pomoc prawną.

Z powyższych względów orzeczono, jak w sentencji.